RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIV KAMER

A R R E S T

nr. van 28 september 2026
in de zaak

In zake : 1. XXXX
2. XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat
kantoor houdend te

bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten
kantoor houdend te

bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 5 september 2025, strekt tot de hervorming van de beslissing van het Departement Landbouw en Visserij van 8 juli 2025 waarbij aan de verzoekende partijen een exclusieve bestuurlijke geldboete is opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 mei 2026.

Kamervoorzitter heeft verslag uitgebracht.

Advocaat , die verschijnt voor de verzoekende partijen en advocaat die *loco* advocaten , die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Met een e-mail van 7 mei 2024 deelt het agentschap Landbouw en Zeevisserij aan de tweede verzoekende partij – de reder – mee dat bij een administratieve controle op 7 mei 2024 werd vastgesteld dat [het vissersvaartuig van de tweede verzoekende partij] in reeds 17.644,13kg (levend) of 16.936kg (productgewicht) heeft opgevist in deze eerste toewijsperiode." Het agentschap verzoekt voorts dat "los van bijkomende maatregelen/sancties die u later zullen worden meegedeeld, de verdere visactiviteiten voor tong in 7fq met het [visvaartuig] onmiddellijk te staken."

Op grond hiervan wordt proces-verbaal opgemaakt (*infra*, punt 3.3.).

3.2. Op 17 mei 2024 legt een toezichthouder bij het Agentschap Landbouw en Zeevisserij het volgende bewarend beslag op:

"Hierbij verklaart ondergetekende […], toezichthouder bij het Agentschap Landbouw en Zeevisserij, bij toepassing van artikel 65 van bovengenoemd decreet, bewarend beslag te leggen op de visserijproducten waarvan werd vastgesteld dat het gebruik of de productie niet beantwoordt aan de bepalingen van dit decreet, de uitvoeringsbesluiten ervan en de bepalingen van het Europese Gemeenschappelijke Visserijbeleid.
- Inbeslagname van 2.134 kg tong (SOL), zoals verkocht op 17/05/2024 via openbare veiling georganiseerd door de Vlaamse Visveiling NV en afkomstig van het Belgische geregistreerd vissersvaartuig […], wegens het niet beëindigen van de visserijactiviteiten in ICES-gebieden Vllf,g. Desalniettemin de [tweede verzoekende partij, de reder] hiervan op de hoogte werd gebracht op dinsdag 07 mei 2024, namelijk dat de toegestane vangst in ICES-gebieden Vllf,g zoals bepaald bij artikel 16, §3, 20 december 2023. - Ministerieel besluit houdende tijdelijke aanvullende maatregelen voor het Jaar 2024 tot het behoud van de visbestanden in zee, voor het vissersvaartuig […] werd overschreden en het bijgevolg verboden was om verdere visserij-activiteiten gericht op tong (SOL) in deze zones te voltooien.
Conform artikel 65, §2, van het bovengenoemde decreet zullen deze visserijproducten 1° worden verkocht via openbare veiling georganiseerd door de Vlaamse Visveiling NV op 17/05/2024;
[…].
De bruto-opbrengt bedroeg 39.143,97 euro en wordt tot over de inbreuk een eindbeslissing is genomen, in bewaring gegeven bij:
Fonds toezicht en handhaving Landbouwdecreet
[…]

Uit de paaibrief blijkt dat de Vlaamse visveiling een veilcommissie van 10,25 % aanrekent, ten belope van 4.012,26 euro, zodat de netto-opbrengst 35.131,71 euro bedraagt, dat in bewaring is gegeven bij het Fonds toezicht en handhaving Landbouwdecreet.

Dit bewarend beslag wordt opgenomen in een navolgend proces-verbaal van 1 juli 2024.

3.3. Op 21 mei 2024 wordt lastens de kapitein van het vissersvaartuig (de eerste verzoeker), en de reder (tweede verzoekende partij), een proces-verbaal, gedateerd op 7 juni 2024, geopend wegens de volgende vastgestelde inbreuken:

"- Als kapitein en de houder van de visvergunning van [het vissersvaartuig] vissen met de boomkor met een maaswijdte van 80 mm (een visserij gericht op o.a. tong) in ICES-gebieden Vllf,g zonder quotum tong (SOL), na volledige benutting van het toegekende quotum tong (SOL) van het vissersvaartuig […] in ICE -gebieden Vllf,g, dit is een ernstige inbreuk op de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid"

[…]
- Als kapitein en de houder van de visvergunning van [het vissersvaartuig] tijdens de visreis met vertrek op 06/05/2024 om 15:44 uur UTC uit de Ierse haven IEDNM (Dunmore East) en met binnenkomst op 16/05/2024 om 05:59 uur UTC in de Franse haven FRROS (Roscoff), uitsluitend vissen in ICES-gebieden VIIf,g , desalniettemin [het visservaartuig], een type vissersvaartuig van het groot vlootsegment, de maximale toegestane tongvangst toegekend aan [het vissersvaartuig], ruimschoots overschreden heeft."

3.4. Op 26 juli 2024 beslist het agentschap Landbouw en Zeevisserij voor het vissersvaartuig […] dat in de toewijsperiode 01/01/2025 - 30/06/2025 in de ICES-gebieden VIIf, g een hoeveelheid van 7300kg in mindering zal worden gebracht op het tongquotum.

Tegen deze beslissing wordt door de tweede verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring ingediend. De Raad van State vernietigt deze beslissing op 3 maart 2026 met arrest nr.

3.5. Met een brief van 12 december 2024, verstuurd op 17 december 2024, worden de verzoekende partijen in kennis gesteld van de intentie om een exclusieve bestuurlijke geldboete op te leggen voor de vaststellingen gedaan in het voornoemde proces-verbaal, alsook om een bestuurlijke verbeurdverklaring te bevelen van de in beslag genomen visserijproducten.

Tevens wordt meegedeeld dat zij binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze intentie een schriftelijk verweer kunnen indienen, alsook dat zij zich mondeling kunnen verweren indien zij dat wensen. Daarin wordt ook meegedeeld dat binnen de negentig dagen na de kennisgeving van deze brief en na een eventueel verhoor, een definitief besluit volgt over het opleggen van de exclusieve bestuurlijke geldboete, met daarin het definitieve bedrag.

3.6. Op 13 januari 2025 dienen de verzoekende partijen hun schriftelijk verweer in. Tevens vragen zij om mondeling te worden gehoord.

3.7. Op 6 februari 2025 vindt de hoorzitting plaats. Het definitieve verslag van de hoorzitting wordt met een e-mail van 28 februari 2025 om 16u33 overgemaakt.

3.8. Op 8 juli 2025 legt het aangeduide personeelslid van het agentschap Landbouw en Zeevisserij (hierna: het bestraffende bestuur) de volgende exclusieve bestuurlijke geldboete en bestuurlijke verbeurdverklaring op:

> "Artikel 1. Wegens de schending van artikel 16 van het ministerieel besluit van 20 december 2023 houdende tijdelijke aanvullende maatregelen voor het jaar 2024 tot het behoud van de visbestanden in zee door [eerste verzoeker en tweede verzoekende partij], hierna de overtreders te noemen, wordt aan de overtreders een exclusieve bestuurlijke geldboete opgelegd,
> De sanctie, vermeld in het eerste lid, bestaat uit een exclusieve bestuurlijke geldboete van 20.000,00 euro (twintigduizend euro), voor de helft met uitstel.
> De sanctie wordt al volgt opgesplitst:
> In hoofde van [eerste verzoeker]: 4.000,00 euro (vierduizend euro), waarvan de helft met uitstel.
> In hoofde van [de tweede verzoekende partij]: 16.000,00 euro (zestienduizend euro), waarvan de helft met uitstel.
> Art. 2, Het bedrag van het bewarend beslag ter waarde van 28.431,33 euro wordt verbeurdverklaard. De som van 6,700,38 euro (stuk vrijgave van het bewarend beslag) wordt verrekend met de sanctie vermeld in artikel 1, derde lid, zoals opgelegd aan [de tweede verzoekende partij] vóór de toepassing van het uitstel."

Dit is de bestreden beslissing.

Over het beslag en de bestuurlijke verbeurdverklaring overweegt de bestreden beslissing het volgende:

> "5. Beslag en verbeurdverklaring
> a. Juridische context
> Overeenkomstig artikel 65 van het decreet van 28 juni 2013 betreffende het landbouw- en visserijbeleid hebben de toezichthouders het recht onmiddellijk beslag te leggen op o.a. visserijproducten en deze onder meer te verkopen. In geval van verkoop van de in beslag genomen visserijproducten, wordt de ontvangen som op de rekening van het Fonds toezicht en handhaving Landbouwdecreet gedeponeerd tot over de inbreuk een eindbeslissing is genomen.
> Overeenkomstig artikel 66 van bovengenoemd decreet kan de bestuurlijke

verbeurdverklaring van de in beslag genomen visserijproducten worden uitgesproken bij het opleggen van de exclusieve bestuurlijke geldboete.
Overeenkomstig artikel 63 van bovengenoemd decreet wordt ingeval van teruggave van de in beslag genomen visserijproducten de ontvangen som verrekend met het te betalen bedrag van de exclusief bestuurlijke geldboete(n).
b. Motivering
Bij navolgend proces-verbaal van 1 juli 2024 met referentie IM 24/010 werd bewarend beslag gelegd op 2.134 kg tong (SOL).
Deze visserijproducten werden verkocht op 17 mei 2024 via openbare veiling georganiseerd door de Vlaamse Visveiling nv, en brachten op die manier een brutobedrag van 39.143,97 euro op.
Conform artikel 65, §2, van het decreet van 28 juni 2013 betreffende het landbouw- en visserijbeleid, treedt dergelijk bedrag in de plaats van in beslag genomen visserij producten.
[Het vissersvaartuig] was gedurende de volledige visreis uitgerust met de vistechniek boomkor en specifiek gericht vissende op tong, rekening houdende met de bepalingen zoals opgenomen in BIJLAGE VI NOORDWESTELIJKE WATEREN van VERORDENING (EU) 2019/1241 VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 20 juni 2019 betreffende de instandhouding van visbestanden en de bescherming van mariene ecosystemen door middel van technische maatregelen, diende dit vissersvaartuig uitgerust te zijn met een maaswijdte van ten minste 80 mm in ICES-sectoren 7f en 7 g. Rekening houdende dat [het vissersvaartuig] vissende was zonder beschikbaar tongquotum, na volledige benutting van het quotum in ICES-gebieden VIIf,g was het voor het vissersvaartuig, verboden om gebruik te maken van een minimale toegestane maaswijdte van 80 mm, want dit is in deze ICESgebieden voor vissersvaartuigen uitgerust met de vistechniek boomkor enkel toegelaten bij een gerichte visserij op tong.
Hierdoor werd niet enkel het gedeelte van de vangst tong onterecht opgevist, maar werd de volledige vangst onterecht opgevist. Uit mildheid werd er echter beslist om enkel over te gaan tot inbeslagname van de volledige vangst tong.
Bij openbare veiling van inbeslaggenomen visserijproducten door de Vlaamse visveiling, wordt er steeds een veilcommissie van 10,25% aangerekend. In concreto bedroeg deze commissie zo 4.012,26 euro.
Met andere woorden, er werd slechts een netto-bedrag van 35.131,71 euro doorgestort naar het Fonds Toezicht en Handhaving Landbouwdecreet.
Dit is het maximumbedrag waarover thans nog kan geoordeeld worden (en dus niet over het brutobedrag 39.143,97 euro).
Aangezien deze visvangst verworven werd bij het plegen van de hierboven vermelde inbreuk, kan worden geoordeeld dat het gelegde beslag normalerwijze op de opbrengsten ervan in zijn geheel verbeurdverklaard dient te worden.
Er dient in dit geval evenwel rekening gehouden te worden met de beslissing d.d. 22 juli 2024 van het Ag. LV, waarbij werd beslist om op basis van artikel 28, §2, van het ministerieel besluit van 20 december 2023 een hoeveelheid van 7.300 kg aan tongquotum af te trekken van het tongquotum van [het] vissersvaartuig […] in de (toen toekomstige) toewijsperiode 01.01.2025 -

30.06.2025 in de ICES-gebieden VIIf, g.
In deze beslissing werd rekening gehouden met het reeds gelegde beslag op een deel van de overschrijding. Evenwel werd daarbij verkeerdelijk rekening gehouden met een hoeveelheid van 1.727 kg tong, terwijl er in realiteit 2.134 kg werd in beslag genomen. Dit verschil is te wijten aan de berekening die in het PV met kenmerk IM24/006 werd gemaakt tussen enerzijds de volledige overschrijding tijdens de desbetreffende visreis (= 2.134 kg tong) en anderzijds de overschrijding opgevist na het versturen van de e-mail op 7 mei 2024 van het Ag. LV met oproep om te stoppen met vissen tijdens de desbetreffende visreis (= 1.727 kg tong).
Door deze vergissing is er een hoeveelheid van 407 kg tong die aan de ene kant meegenomen werd in de administratieve maatregel van quotumvermindering in de eerste helft van 2025 en die aan de andere kant tevens in beslag werd genomen.
Aangezien het economisch voordeel dat correspondeert met deze 407 kg tong reeds ontnomen werd door de beslissing d.d. 22 juli 2024, is het passend dat dit onderdeel van het beslag wordt vrijgegeven en niet verbeurdverklaard.
Op het nog netto-bedrag 35.131,71 euro dient aldus een deel van 407/2.134 te worden vrijgegeven. In concreto een bedrag van 6.700,38 euro.
c. Conclusie
In dit dossier wordt er tot bestuurlijke verbeurdverklaring van een gedeelte van de in beslag genomen visserijproducten beslist.
Het in beslag genomen bedrag wordt verbeurdverklaard voor een som van 28.431,33 euro.
Het bedrag van 6.700,38 euro wordt vrijgegeven.
In uitvoering van artikel 63 van het decreet van 28 juni 2013 betreffende het landbouw- en visserijbeleid wordt de vergoeding ontvangen bij in beslag genomen producten verrekend met het te betalen bedrag van de exclusieve bestuurlijke geldboete."

IV. Nadere omschrijving van de hervormingsbevoegdheid

4. Het voorliggende beroep is een beroep tot hervorming in de zin van artikel 16, eerste lid, 8°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Zulks houdt in dat de Raad van State het hem voorgelegde geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als rechter in beroep in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming van te dezen, de bestreden administratieve beslissing. Deze hervormingsbevoegdheid houdt in dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad van State, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Hij heeft ter zake een volledige beoordelingsbevoegdheid, zowel ten aanzien van de feiten als van het recht en zijn beslissing komt in de plaats van de bestreden beslissing. Zulks houdt

in dat door die devolutieve kracht van het beroep, de Raad van State niet noodzakelijk is gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. De navolgende middelen worden in deze context beoordeeld.

V. Onderzoek van de middelen tot hervorming

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

6. In een eerste middel in het verzoekschrift voeren de verzoekende partijen aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 6, lid 1, van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het beginsel van de redelijke termijn. Het auditoraat vat het middel als volgt samen in het verslag:

> "[de verzoekende partijen] achten de redelijke termijn in het concreet voorliggende geval geschonden omdat de bestreden beslissing tot het opleggen van een exclusieve geldboete sinds de vaststelling van de feiten op 7 mei 2024 in totaal 427 dagen in beslag heeft genomen, terwijl het decreet van 28 juni 2013 in beginsel in een termijn van 150 dagen na ontvangst van het proces-verbaal tot vaststelling van de litigieuze inbreuken voorziet voor het opleggen van de boete. Daarnaast stippen de verzoekende partijen aan dat de verwerende partij tussen de datum van de feiten op 7 mei 2024, dan wel het aanvankelijk proces-verbaal van 7 juni 2024, en de intentie tot het opleggen van de bestuurlijke geldboete van 12 december 2024, zes maanden inert is gebleven. Na de hoorzitting van 6 februari 2025 is er een tweede periode van stilstand geweest van nog eens vijf maanden. Daarbij komt dat de voorliggende zaak een eenvoudig karakter vertoont, nu de inbreuk niet wordt betwist, maar enkel strafuitsluitende verschoningsgronden, dan wel rechtvaardigingsgronden of strafverminderende verschoningsgronden worden aangevoerd. Minstens ten tijde van het navolgend proces-verbaal van 1 juli 2024 was de onderzoeksfase voltooid en kon de intentie tot het opleggen van de bestuurlijke geldboete worden betekend en navolgend een

beslissing worden genomen. Dat een en ander niet onmogelijk was, blijkt uit het feit dat op 22 juli 2024 werd beslist tot het opleggen van een quotumvermindering. Tot slot kan de lange duurtijd voor de behandeling van deze zaak ook niet aan de verzoekende partijen zelf worden toegerekend.
De verzoekende partijen besluiten uit deze concrete omstandigheden dat, om dezelfde redenen als in het arrest 263.525 van de Raad van State van 6 juni 2025, de door de verwerende partij opgelegde geldboeten en bijzondere verbeurdverklaring gemilderd moeten worden tot nul euro wegens schending van artikel 6, eerste lid, van het EVRM, dan wel van het beginsel van de redelijke termijn als beginsel van behoorlijk bestuur. Dit betekent evenzeer dat het eerder in beslag genomen en verbeurdverklaarde bedrag van 35.131,71 euro integraal moet worden vrijgegeven in het voordeel van de tweede verzoekende partij..”

7. Het auditoraat vat het standpunt van de verwerende partij in de memorie van antwoord als volgt samen:

“De verwerende partij stelt vast dat de aangevoerde schending van de redelijke termijn enkel is geënt op de doorlooptijd van de procedure. Het louter overschrijden van de ordetermijn leidt echter niet automatisch tot een schending van de redelijke termijn. De loutere stellingname dat het dossier ‘eenvoudig’ zou zijn, volstaat verder evenmin om te besluiten tot een schending van de redelijke termijn. Er werd door de verzoekende partijen nooit enige navraag gedaan naar de stand van het dossier. Blijkbaar maakten zij zich dus geen zorgen over het verloop van het dossier. Het gaat niet op om zelf gedurende de integrale termijn stil te zitten om vervolgens een schending van de redelijke termijn in te roepen. Verder hebben de verzoekende partijen de feiten nooit betwist en waren zij zich dus bewust van het gegeven dat een bestuurlijke geldboete zou worden opgelegd. In het licht hiervan kan moeilijk worden voorgehouden dat de doorlooptijd hen enig nadeel zou hebben berokkend. Tot slot kunnen de verzoekende partijen niet worden gevolgd in de stellingname dat er sprake is van een volledig stilzitten van de verwerende partij. Na kennisname van de feiten was er e-mailcommunicatie. Vervolgens werd een proces-verbaal en navolgend proces-verbaal opgemaakt. Er werd een intentie tot het opleggen van een boete overgemaakt, waarna een verweer werd neergelegd en een hoorzitting werd georganiseerd. Van die hoorzitting werd een verslag opgemaakt met de mogelijkheid voor de verzoekende partijen om opmerkingen te maken. Na ontvangst van de opmerkingen werd het definitieve verslag bezorgd. Na kennisname van het verweer en de hoorzitting moest het dossier evident grondig worden onderzocht, rekening houdend met alle aangevoerde argumentatie. Pas nadat dit voldoende was gebeurd, kon er een voldoende gemotiveerde boetebeslissing worden genomen. Er kan de verwerende partij dan ook geen stilzitten worden verweten.”

Beoordeling

8. De bestraffende overheid is volgens een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen. De redelijkheid van de termijn moet niet *in abstracto*, maar wel *in concreto* worden beoordeeld, dit wil zeggen rekening houdend met de specifieke gegevens van de zaak. Wat een redelijke termijn is, moet *in concreto* worden beoordeeld, in functie van de aard en de complexiteit van de zaak en de houding van de in het geding betrokken partijen. Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven.

9. Wat de concrete gegevens van het dossier betreft, stelt de Raad van State vast dat op 8 juli 2025 de bestreden beslissing werd genomen, dit is 13 maand en een dag na het proces-verbaal van 7 juni 2024 en iets minder dan 7 maanden na de kennisgeving van het voornemen om een geldboete op te leggen en ruim vier maanden nadat het verslag van de hoorzitting met de verzoekende partijen werd bezorgd en die daarop geen opmerkingen bezorgde aan het bestraffende bestuur. Voorts werden de feiten vastgesteld op 7 mei 2024, zodat tussen de vaststelling van de inbreuk en de sanctionering ervan 14 maanden ligt.

De Raad van State stelt voorts vast dat de problematiek niet dermate complex is: de intentie om een exclusieve bestuurlijke sanctie op te leggen, steunt op de vaststellingen in het proces-verbaal van 7 juni 2024, dat op uitgebreide wijze de inbreuk zowel in rechte als in feite relateert en dat bovendien bewijswaarde heeft tot het tegenbewijs is geleverd (artikel 53, tweede lid, decreet van 28 juni 2013 ‘betreffende het landbouw- en visserijbeleid’ (hierna : het decreet van 28 juni 2013)). De verzoekende partijen betwisten overigens niet de inbreuk die hen ten laste is gelegd. Zij voeren in hun verweerschrift van 13 januari 2025 wel aan dat er sprake is van “rechtsdwaling” en maken gewag van een “gebrek aan opzet”. Ondergeschikt betogen zij in hun verweer dat een schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel voorligt wat betreft de omvang van de sanctie, alsook vorderen zij de opheffing van het beslag en de teruggave, minstens

gedeeltelijk, van de verbeurdverklaarde sommen. De uiteenzetting van de verweermiddelen, evenals het antwoord erop in de bestreden beslissing, zijn veeleer bondig en getuigen niet van een dermate complexiteit die de voorliggende overschrijding van de termijnen (van orde) in artikel 58, §§ 1 en 2, van het decreet van 28 juni 2013 kan wettigen. Benevens dit verweer, dat overigens tijdig binnen de bepaalde, korte proceduretermijn werd ingediend, hebben de verzoekende partijen ook verzocht om te worden gehoord. Noch het verweer, noch het verhoor, waarvan het definitieve verslag op 28 februari 2025 aan de verzoekende partijen werd bezorgd, verantwoorden op zich evenwel waarom een definitieve beslissing iets minder dan zeven maand sinds de kennisgeving van het voornemen om een exclusieve bestuurlijke geldboete op te leggen, op zich heeft laten wachten. Evenmin ligt er een verantwoording voor, voor het verstrijken van een termijn van ruim vier maanden tussen de bezorging van het definitieve verslag van de hoorzitting op 28 februari 2025, datum waarop het dossier dus in staat voor beslissing was, en de uiteindelijke bestreden beslissing van 8 juli 2025. Het verweer dat "het dossier evident grondig te onderzoeken [was], rekening houdend met alle aangevoerde argumentatie", overtuigt hiervoor niet. Het betreft een veeleer abstract verweer, dat kan gelden voor elke procedure tot opleggen van een exclusieve bestuurlijke geldboete en duidt niet op concrete elementen, eigen aan het voorliggende dossier, die kunnen verantwoorden waarom het onderzoek van dit concrete dossier nog vier maanden in beslag nam sinds de bezorging van het definitieve verslag van de hoorzitting. Uit het eenvoudig karakter van de zaak volgt aldus noodzakelijkerwijze dat de redelijke termijn sneller wordt bereikt, zodat de Raad van State met dit gegeven rekening moet houden.

Wat de houding van de verzoekende partijen betreft, spreekt de verwerende partij niet tegen dat zij zich "steevast coöperatief [hebben] opgesteld en steeds binnen de gestelde termijnen hun verweer […] of opmerkingen [hebben] meegedeeld".

Wat de houding van de verwerende partij betreft, blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier, noch uit de memorie van antwoord enige concrete toelichting of verantwoording waarom het na de

hoorzitting en het ontvangen van de bemerkingen op het verslag nog tot 8 juli 2025 duurde vooraleer het bestraffende bestuur een eindbeslissing neemt. De termijn van negentig dagen vervat in artikel 58, § 2, van het decreet van 28 juni 2013 mag dan wel een termijn van orde zijn, dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de bestreden beslissing van 8 juli 2025 werd genomen 203 dagen na de kennisgeving, op 17 december 2024, van het voornemen om een bestuurlijke geldboete op te leggen, terwijl nochtans in die kennisgeving uitdrukkelijk wordt aangegeven dat "[b]innen de 90 dagen […] een definitief besluit over het opleggen van de exclusieve bestuurlijke geldboete met daarin het definitieve bedrag" zou volgen. Het vastgestelde tijdsverloop moet in het voorliggende geval volledig aan de verwerende partij worden toegeschreven. Voorts blijkt niet dat de verwerende partij op enige wijze bij haar beoordeling van de strafmaat rekening heeft gehouden met het tijdsverloop van de beboetingsprocedure.

Tot slot kan het belang voor de verzoekende partijen met een spoedige afwikkeling van het onderzoek niet worden betwist. De verplichting om een administratieve beteugeling van een inbreuk zonder verwijl af te handelen, houdt niet alleen verband met het beëindigen van de onzekerheid waarin de verzoekende partijen zich bevinden – onzekerheid die nog versterkt wordt door de dreiging van hoge bestuurlijke geldboetes tot 250.000 euro per inbreuk die boven hun hoofd blijven hangen zolang er geen uitspraak is – maar ook met de ordentelijke werking van een administratie, die vereist dat elke verstoring van de orde zo spoedig mogelijk wordt hersteld.

10. De argumenten die de verwerende partij in de memorie van antwoord aanvoert ter adstructie van haar standpunt dat er geen overschrijding van de redelijke termijn is, overtuigen niet.

Haar vaststelling dat de verzoekende partijen de aangevoerde schending van de redelijke termijn enkel zouden enten op de doorlooptijd, zonder concrete elementen aan te geven die een eventuele impact van die langere doorlooptijd zouden aantonen, vindt geen steun in de procedurestukken, waarin niet alleen naar de doorlooptijd van de procedure wordt verwezen, maar waarin

ook erop wordt gewezen dat de hen ten laste gelegde feiten niet werden betwist, dat het verweer enkel betrekking had op "strafuitsluitende verschoningsgronden (zoals rechtsdwaling), dan wel rechtvaardigingsgronden of straf verminderende verschoningsgronden" en dat op 1 juli 2024 de onderzoeksfase was voltooid en vanaf die datum al de intentie tot het opleggen van een bestuurlijke geldboete kon worden betekend, wat ook blijkt uit het gegeven dat bij beslissing van 22 juli 2024 een quotumvermindering werd opgelegd. Bovendien komt het aan de Raad van State als hervormingsrechter toe om te oordelen of uit alle gegevens van de zaak een overschrijding van de redelijke termijn blijkt. Voorts stelt de verwerende partij weliswaar terecht dat het louter overschrijden van de ordetermijn niet automatisch leidt tot een schending van de redelijke termijn. Echter, nog los van het feit dat de verzoekende partijen dit als zodanig niet beweren, steunt de vaststelling dat de redelijke termijn is overschreden niet op het loutere gegeven dat de termijn van orde bepaald in artikel 58, § 2, van het decreet van 28 juni 2013 is overschreden.

De verzoekende partijen beperken zich verder, anders dan de verwerende partij voorhoudt, niet tot de "loutere stellingname" dat het dossier "eenvoudig" zou zijn. Zoals hiervoor aangegeven, zetten zij op concrete wijze uiteen waarom zij menen dat het dossier niet dermate complex was, met name omdat de hen ten laste gelegde feiten niet werden betwist en omdat het verweer enkel betrekking had op "strafuitsluitende verschoningsgronden (zoals rechtsdwaling), dan wel rechtvaardigingsgronden of straf verminderende verschoningsgronden". Bijkomend wijzen zij erop dat op 1 juli 2024 de onderzoeksfase was voltooid en het niet ondoenlijk, onredelijk of onmogelijk was om dan al de intentie tot het opleggen van een bestuurlijke geldboete te betekenen, aangezien de verwerende partij erin is geslaagd om bij beslissing van 22 juli 2024 een quotumvermindering op te leggen. Overigens onderneemt de verwerende partij zelf geen poging om aan te tonen dat het voorliggende dossier, gelet op de concrete gegevens ervan, veeleer complex was en er daarom meer tijd nodig was om tot een gedegen besluitvorming te kunnen komen.

Wat het argument betreft dat de verzoekende partijen zelf nooit enige navraag deden naar de stand van het dossier – en zich aldus volgens de

verwerende partij geen zorgen maakten over het verloop van het dossier – heeft het zelf niet informeren naar de stand van zaken geen enkele invloed op het vertragen van de zaak. Het komt aan het bestraffende bestuur toe erover te waken dat zijn beslissingen over vastgestelde inbreuken binnen een redelijke termijn worden genomen. Los van de vraag of op een bestuurde die door het bestraffende bestuur verdacht wordt van het plegen van een inbreuk bestraft met een exclusieve bestuurlijke geldboete, de plicht zou rusten actief te informeren naar de stand van de lastens hem gevoerde administratieve beteugeling van die inbreuken, kan het bestraffende bestuur zich hoe dan ook niet verschansen achter dergelijk "stilzitten" om niet de redelijke termijn in acht te nemen.

Wat het argument betreft dat de doorlooptijd de verzoekende partijen geen nadeel zou hebben berokkend, kan het oordeel dat de redelijke termijn al dan niet is overschreden niet worden gegrond of mede gegrond op de vaststelling dat de verzoekende partijen door het tijdsverloop sinds het aanvangspunt van de redelijke termijn geen persoonlijk nadeel hebben ondervonden. Een dergelijk oordeel houdt immers noodzakelijk de negatie in van het doel van de redelijketermijnvereiste, namelijk het vermijden dat de verzoekende partijen, verdacht van het plegen van een inbreuk, te lang in de onzekerheid leven over het lot van de tegen hen ingestelde vervolging. Aldus faalt ook dit argument.

De verwerende partij wordt voorts niet gevolgd in haar argumentatie dat de verzoekende partijen zich bewust waren van het gegeven dat een bestuurlijke geldboete zou worden opgelegd omdat zij de feiten niet hebben betwist. Artikel 56, §§ 1 en 3, van het decreet van 28 juni 2013 somt immers de inbreuken op die het voorwerp van een exclusieve bestuurlijke geldboete "kunnen" uitmaken. Het opleggen van de geldboete is met andere woorden facultatief en betreft geen verplichting in hoofde van de verwerende partij. Bovendien ontslaat enig bewustzijn in hoofde van de verzoekende partijen de verwerende partij er niet van om de administratieve procedure binnen een redelijke termijn af te handelen.

Tot slot wordt herhaald dat het verweer dat "het dossier evident grondig te onderzoeken [was], rekening houdend met alle aangevoerde

argumentatie" veeleer abstract is en kan gelden voor elke procedure tot opleggen van een exclusieve bestuurlijke geldboete. Dit argument duidt niet op concrete elementen, eigen aan het voorliggende dossier, die kunnen verantwoorden waarom het onderzoek van dit concrete dossier nog vier maanden in beslag nam sinds de bezorging van het definitieve verslag van de hoorzitting.

11. Uit wat voorafgaat, volgt dat de redelijke termijn is overschreden en het middel in de aangegeven mate gegrond is.

Het gevolg dat aan deze vaststelling moet worden gegeven – volgens de verzoekende partijen de mildering van de exclusieve bestuurlijke geldboete en de bijzondere verbeurdverklaring – wordt beoordeeld in het tweede middel.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

12. In een tweede middel in het verzoekschrift voeren de verzoekende partijen aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 6, lid 1, EVRM en "de algemene rechtsbeginselen inzake het persoonlijk, redelijk en evenredig karakter van de straf, het redelijkheids-, proportionaliteitsbeginsel, motiveringsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel,

> Doordat in de bestreden beslissing de eerste verzoekende partij een exclusieve bestuurlijke geldboete wordt opgelegd van 4.000 EUR waarvan de helft met uitstel, zijnde 2.000 EUR effectief en de tweede verzoekende partij een geldboete van 16.000 EUR, waarvan de helft met uitstel, hetzij 8.000 effectief, die de verwerende partij als "billijk" beschouwt, méér een verbeurdverklaring t.b.v. in totaal 35.131,71 EUR, verminderd (met 407 kg van de in totaal 2.134 kg in beslag genomen vis) met een waarde van 6.700,38 EUR om vervolgens dit laatste bedrag in mindering te brengen met de geldboete van 16.000 EUR, en om vervolgens hierop het uitstel voor de helft toe te passen, resulterend in een effectieve boete van 4.649,81 EUR, meer een verbeurdverklaring t.b.v. effectief 28.431,33 EUR;
> […]Terwijl, eerste onderdeel, krachtens artikelen 6.1 van het EVRM, en de algemene rechtsbeginselen dat een "straf" persoonlijk, redelijk en evenredig

moet zijn, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van de zaak en de persoonlijke situatie van de beklaagden (zoals het blanco strafverleden, de goede trouw, de onduidelijkheid van de wetgeving, de overschrijding van de redelijke termijn, en hun financiële situatie) en rekening houdend dat er in beginsel een minimumstraf geldt van 100 euro (ex artikel 56, §3, 1° van het decreet van 28 juni 2013) met mogelijkheid tot het verlenen van een uitstel voor het geheel of gedeelte van de geldboete (ex artikel art. 58/1, §1, 1° van het decreet van 28 juni 2013); en rekening houdend met het feit de bestuurlijke verbeurdverklaring van de in beslaggenomen visserijproducten een facultatief karakter heeft (ex artikel 66, eerste lid van het decreet van 28 juni 2013) en steeds afdoende gemotiveerd moet worden.
[…] Terwijl, ondergeschikt tweede onderdeel, in het onmogelijk geval zou worden geoordeeld dat een exclusieve bestuurlijke geldboete van 16.000 EUR waarvan de helft met uitstel meer de bijkomende straf van de verbeurverklaring van 28.8431,33 EUR lastens de tweede verzoekende partij in casu als een redelijke en proportionele straf zou worden beschouwd, quod certe non, het vrijgeven deel van de verbeurde visserijproducten t.b.v. 6.700,38 EUR verrekend dient te worden met de effectieve geldboete 8.000 EUR, om zodoende te resulteren in een eindbedrag van 1.299,62 EUR i.p.v. thans opgelegde effectieve geldboete van 4.649,81 EUR.
[…] Zodat, de bestreden beslissing de in tweede middel aangehaalde bepalingen schendt en mitsdien kennelijk onredelijk, disproportioneel, onzorgvuldig en onafdoende is gemotiveerd door in casu, rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, zware effectieve geldboetes op te leggen van 2.000 EUR, respectievelijk 8.000 EUR, meer een bijkomende straf van de bestuurlijke verbeurdverklaring t.b.v. een nog hoger effectief bedrag van 28.431,33 EUR die samengenomen de decretaal voorzien minimumstraf veruit overschrijden, spijts het feit dat de verzoekende partijen nooit eerder werden veroordeeld of enige bestuurlijke geldboete kregen opgelegd voor gelijkaardige feiten, spijts het feit dat zij zich snel in regel stelden en geen nieuwe quotaoverschrijdingen begingen, spijts het feit dat de verzoekende partijen zich te goeder trouw vergisten in de toepassing van artikel 16 §3 van het MB dd. 20 december 2023 en zij meenden de quota tong te kunnen opvissen met de nieuwe visvergunning; spijts het feit dat zij al op (weliswaar onwettige wijze) een quotumvermindering voor de volgende toewijsperiode opgelegd kregen, en spijts het feit dat dergelijke grote sommen de verzoekende partijen financieel zwaar treffen."

In de memorie van wederantwoord hernemen de verzoekende partijen hun argumenten in antwoord op het verweer van de verwerende partij.

13. Het auditoraat vat het standpunt van de verwerende partij in de memorie van antwoord als volgt samen:

"De verwerende partij zet uiteen dat zij op weloverwogen wijze tot de

bestreden boete is gekomen. Er is een duidelijke opsomming van de feiten en de impact van de overschrijding wordt nader geduid. Verder wordt onderbouwd dat voor de aard van de overtreding een boete vanaf 15.001 euro als billijk wordt beschouwd. De verzoekende partijen menen dat automatisch een minimale boete van 100 euro moet worden opgelegd omdat het om een eerste overtreding gaat. De hoeveelheid aan overtredingen is echter een element dat als verzachtende of verzwarende omstandigheid in aanmerking kan worden genomen, maar vormt niet de basis om de hoogte van het boetebedrag te bepalen. De aard van de feiten is dit wel. In de bestreden beslissing wordt dit nader geduid, maar de verzoekende partijen negeren dit en laten na om de betrokken overwegingen als kennelijk onredelijk te weerleggen. Voorts ontmoeten de verzoekende partijen niet de overwegingen waarin wordt gemotiveerd dat zij niet op geloofwaardige wijze kunnen voorhouden dat de tweede verzoekende partij niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat zij gebonden was door de visquota en niet "van nul opnieuw" kon beginnen. De verwerende partij vervolgt dat zowel het gegeven dat het een eerste overtreding betreft als het feit dat er nadien geen gelijkaardige feiten werden begaan, meegenomen werden in de beoordeling van het boetebedrag. Het gegeven dat geen economisch voordeel werd bekomen, weegt evenzeer door. Anders dan de verzoekende partijen voorhouden, maakt dit niet dat dit een verzachtende impact moet hebben op de hoogte van de boete.

Wat betreft de verbeurdverklaring, is in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd waarom tot verbeurdverklaring diende te worden overgegaan. De verwerende partij herneemt de desbetreffende overwegingen in de memorie van antwoord. Er wordt verwezen naar de visvangst die verworven werd bij het plegen van de "hierboven vermelde inbreuk". Dit gaat dus over het ruimschoots overschrijden van de opgelegde visquota, zelfs nadat men hierop attent werd gemaakt. Dat impliceert dat de betrokken partijen de visreis met visvangst niet hadden mogen uitvoeren. De gevangen vis, zeker de tong, was niet reglementair opgevist. Daarom is het 'normalerwijze' dat deze in zijn totaliteit verbeurdverklaard wordt. Indien de verbeurdverklaring niet zou worden uitgesproken, zou dit betekenen dat de betrokken partijen 'beloond' zouden worden met een serieus economisch voordeel aan visserijproducten die werden bekomen bij het plegen van inbreuken. Het is niet de bedoeling dat een onrechtmatig economisch voordeel verworven blijft. Daarom is het ten zeerste opportuun dat na de beslagname het bedrag wordt verbeurdverklaard. Een klein deel kan vrijgegeven worden omdat het economisch voordeel daarvan al ontnomen werd bij een eerdere beslissing."

Beoordeling

*Betreffende de bestuurlijke geldboet*e

14. De bestreden beslissing veroordeelt de verzoekende partijen wegens de schending van artikel 16 van het ministerieel besluit van 20 december

2023 ‘houdende tijdelijke aanvullende maatregelen voor het jaar 2024 tot behoud van de visbestanden in zee’ (hierna: het ministerieel besluit van 20 december 2023). Deze bepaling, ongewijzigd sinds het tijdstip van het plegen van de inbreuk, luidt:

> “Afdeling 3. - Tong Bristolkanaal en Keltische Zee - ICES-gebieden VIIf, g
> Art. 16.§ 3. Van 1 januari 2024 tot en met 30 juni 2024 is het in de ICES-gebieden VIIf, g voor een vissersvaartuig van het GVS verboden bij de tongvangst een hoeveelheid te overschrijden die gelijk is aan 11 kg vermenigvuldigd met het motorvermogen van het vissersvaartuig, uitgedrukt in kW.
> […].”

Deze inbreuk is strafbaar gesteld op grond van artikel 56, § 3, 1°, van het decreet van 28 juni 2013 en is strafbaar met een exclusieve bestuurlijke geldboete van minimaal 100 euro en maximaal 250.000 euro. De verzoekende partijen betwisten op zich deze inbreuk niet en de Raad van State ziet geen reden om het ter zake anders te zien dan hetgeen is gesteld in de bestreden beslissing.

Wat evenwel de te bepalen strafmaat betreft, is uit de beoordeling van het eerste middel gebleken dat de redelijke termijn is overschreden, zodat er reden is om de bestreden beslissing te hervormen wat de opgelegde exclusieve bestuurlijke geldboete betreft. Aangezien niet wordt aangevoerd – de verzoekende partijen betwisten immers de inbreuk en de toerekening niet –, dat er door het omstandige tijdsverloop een aantasting is van de bewijsvoering of van het recht van verdediging, dient deze vertraging te leiden tot het milderen van de strafmaat voor de in de bestreden beslissing bewezen verklaarde inbreuk.

De ernstige aard van overschrijding van de redelijke termijn in een zaak betreffende het opleggen van een exclusieve bestuurlijke geldboete die overwegend een repressief karakter heeft, die van geen enkele complexiteit getuigt en waarbij de opgelopen vertraging volledig is toe te rekenen aan de verwerende partij die ter zake geen enkele toelichting verschaft, motiveert een mildering van de exclusieve bestuurlijke geldboete tot onder het in artikel 56, § 3, van het decreet van 28 juni 2013 bepaalde decretaal minimum. In de concrete omstandigheden van

de zaak en in het licht van de eis, op grond van artikel 6 EVRM, om bij termijnoverschrijding het meest gepaste herstel voor het geleden nadeel vast te stellen, is enerzijds het preventief en repressief karakter van de aldus op te leggen exclusieve bestuurlijke geldboete afdoende gevrijwaard en is anderzijds het herstel van de overschrijding van de redelijke termijn passend door het bedrag van de exclusieve bestuurlijke geldboete te milderen tot 0 (nul) euro. Een dergelijke gemilderde bestuurlijke geldboete staat in redelijke verhouding tot de gepleegde inbreuk en de miskenning van de redelijke termijn.

Het middel is in die mate gegrond en noodzaakt tot hervorming van de bestreden beslissing.

15. Aangezien een nulboete wordt opgelegd, is er geen reden om die met uitstel te verlenen.

Betreffende de bestuurlijke verbeurdverklaring

16. De bestuurlijke verbeurdverklaring steunt op artikel 66 van het decreet van 28 juni 2013. Die bepaling luidt:

> "Bij het opleggen van een exclusieve bestuurlijke geldboete kunnen de personen, vermeld in artikel 57, altijd de bestuurlijke verbeurdverklaring van de in beslag genomen visserijproducten, vistuigen en andere productiemiddelen bevelen.
> De bestuurlijke verbeurdverklaring wordt altijd bevolen en de vernietiging wordt altijd bevolen als het vistuigen of productiemiddelen betreft die niet voldoen aan Europese of Vlaamse reglementering en als de aard van het visserijproduct dat vereist.
> Als de personen, vermeld in artikel 57, bevelen om de visserijproducten, vistuigen of productiemiddelen te vernietigen, zijn de kosten daarvan voor rekening van de overtreder."

Deze bepaling maakt deel uit van het handhavingsrecht inzake het zeevisserijbeleid waarmee de decreetgever, via een eigen systeem van bestuurlijke handhaving, de inbreuken wil bestrijden in een bijzonder technische en (vaak) grensoverschrijdende materie die mede grotendeels door een uitgebreide Europese regelgeving wordt beheerst.

Wat dit EU-handhavingskader betreft, is te dezen van belang zowel de Verordening (EG) nr. 1005/2008 van de Raad van 29 september 2008 ‘houdende de totstandbrenging van een systeem van de Unie om illegale, ongemelde en ongereglementeerde visserij te voorkomen, tegen te gaan en te beëindigen, tot wijziging van Verordeningen (EEG) nr. 2847/93, (EG) nr. 1936/2001 en (EG) nr. 601/2004 en tot intrekking van Verordeningen (EG) nr. 1093/94 en (EG) nr. 1447/1999’ (hierna: Verordening (EG) nr. 1005/2008), als Verordening (EG) nr. 1224/2009 van de Raad van 20 november 2009 ‘tot vaststelling van een communautaire controleregeling die de naleving van de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid moet garanderen, tot wijziging van Verordeningen (EG) nr. 847/96, (EG) nr. 2371/2002, (EG) nr. 811/2004, (EG) nr. 768/2005, (EG) nr. 2115/2005, (EG) nr. 2166/2005, (EG) nr. 388/2006, (EG) nr. 509/2007, (EG) nr. 676/2007, (EG) nr. 1098/2007, (EG) nr. 1300/2008, (EG) nr. 1342/2008 en tot intrekking van Verordeningen (EEG) nr. 2847/93, (EG) nr. 1627/94 en (EG)’ (hierna: Verordening (EG) nr. 1224/2009).

17. De te dezen relevante bepalingen van de Verordening (EG) 1005/2008 luidden op het ogenblik van het plegen van de inbreuk als volgt:

> “Artikel 1
> Onderwerp en werkingssfeer
> 1. Bij deze verordening wordt een systeem van de Unie vastgesteld om illegale, ongemelde en ongereglementeerde visserij (IOO-visserij) te voorkomen, tegen te gaan en te beëindigen.
> 2. Voor de toepassing van lid 1 neemt elke lidstaat overeenkomstig het Unierecht passende maatregelen om de doeltreffendheid van dat systeem te waarborgen. Elke lidstaat stelt voldoende middelen beschikbaar aan zijn bevoegde autoriteiten om deze in staat te stellen hun taken zoals vastgesteld bij deze verordening te verrichten.
> […].
> Artikel 3. Vissersvaartuigen die IOO-visserij bedrijven
> 1. Van een vissersvaartuig wordt aangenomen dat het IOO-visserij heeft bedreven indien wordt aangetoond dat het, in strijd met de instandhoudings- en beheersmaatregelen die gelden in het gebied waar het die activiteiten heeft verricht:
> […]
> c) heeft gevist in een gesloten gebied, tijdens een gesloten seizoen, zonder quotum of na volledige benutting van het quotum of onder een gestelde

dieptegrens, […]
2. De in lid 1 vermelde activiteiten worden beschouwd als ernstige inbreuken overeenkomstig artikel 42, naargelang van de ernst van de betroken inbreuk, welke wordt beoordeeld door de bevoegde autoriteit van de lidstaat, op grond van criteria als aangerichte schade, waarde, omvang van de inbreuk of herhaling.
[…].
Artikel 42 Ernstige inbreuken
1. Voor de doeleinden van deze verordening wordt onder „ernstige inbreuk" verstaan:
a) de activiteiten die op grond van de in artikel 3 bepaalde criteria worden beschouwd als IOO-visserij;
[…]
2. De ernst van de inbreuk wordt beoordeeld door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten, op grond van de criteria omschreven in artikel 3, lid 2.
Artikel 44 Sancties bij ernstige inbreuken
1. De lidstaten zorgen ervoor dat een natuurlijke persoon die een ernstige inbreuk heeft gepleegd, of een rechtspersoon die aansprakelijk is voor een ernstige inbreuk, kan worden gestraft met doeltreffende, evenredige en afschrikkende administratieve sancties.
2. De lidstaten leggen een maximumstraf op van ten minste vijf keer de waarde van de visserijproducten die door het plegen van de ernstige inbreuk zijn verkregen.
Bij herhaling van een ernstige inbreuk binnen een periode van 5 jaar leggen de lidstaten een maximumstraf op van ten minste acht keer de waarde van de visserijproducten die door het plegen van de ernstige inbreuk zijn verkregen.
Bij het opleggen van deze straffen houden de lidstaten tevens rekening met de waarde van de schade die is berokkend aan de betrokken visbestanden en het betrokken mariene milieu.
3. De lidstaten kunnen daarnaast of als alternatieve maatregel doeltreffende, evenredige en afschrikkende strafrechtelijke sancties opleggen.
Artikel 45 Begeleidende sancties
De in dit hoofdstuk bedoelde sancties kunnen gepaard gaan met andere sancties of maatregelen, en met name:
[…]
3. de inbeslagneming van verboden vistuig, vangsten of visserijproducten;
[…]
Artikel 46 Totale niveau van de sancties en de begeleidende sancties
Het totale niveau van de sancties en de begeleidende sancties wordt zo berekend dat wordt zeker gesteld dat de verantwoordelijke personen de economische voordelen die zij aan hun ernstige inbreuken te danken hebben, daadwerkelijk kwijtraken, onverminderd het legitieme recht hun beroep uit te oefenen. Daartoe moet ook rekening worden gehouden met de uit hoofde van artikel 43 genomen maatregelen tot onmiddellijke tenuitvoerlegging."

De te dezen relevante bepalingen van de Verordening (EG) nr. 1224/2009 - die volgens overweging nr. 6 ervan een aanvulling vormt op de

Verordening (EG) nr.1005/2008, luidden op het ogenblik van het plegen van de inbreuk als volgt:

> "TITEL VIII HANDHAVING
> Artikel 89 Handhavingsmaatregelen
> 1. De lidstaten zien erop toe dat tegen natuurlijke of rechtspersonen die worden verdacht van schending van de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid, systematisch passende maatregelen worden genomen, waaronder administratieve maatregelen of strafvervolging overeenkomstig hun nationale recht.
> 2. Het totale niveau van de sancties en de begeleidende sancties wordt zo berekend, overeenkomstig de bepalingen ter zake van het nationale recht, dat wordt zeker gesteld dat de verantwoordelijke personen de economische voordelen die zij aan hun inbreuk te danken hebben, daadwerkelijk kwijtraken, onverminderd het legitieme recht hun beroep uit te oefenen. Die sancties moeten ertoe kunnen leiden dat resultaten worden behaald die in verhouding staan tot de ernst van die inbreuken, zodat verdere inbreuken van dezelfde aard effectief worden ontmoedigd.
> 3. De lidstaten kunnen een systeem toepassen waarbij de boete in verhouding staat tot de omzet van de rechtspersoon of tot het met het plegen van de inbreuk bereikte of beoogde financiële voordeel.
> 4. In geval van een inbreuk stellen de bevoegde autoriteiten van de lidstaat met rechtsbevoegdheid ter zake de vlaggenlidstaten, de lidstaat waarvan de dader van de inbreuk het staatburgerschap bezit, of iedere lidstaat die belang heeft bij de follow-up van de administratieve acties de strafrechtelijke procedures dan wel van andere maatregelen die zijn genomen, onverwijld en in overeenstemming met hun nationale wettelijke procedures in kennis van iedere definitieve rechterlijke uitspraak in verband met een dergelijke inbreuk, evenals van het aantal overeenkomstig artikel 92 toegekende punten.
> Artikel 90 Sancties bij ernstige inbreuken
> 1. Ter aanvulling op artikel 42 van Verordening (EG) nr. 1005/2008 worden voor de toepassing van deze verordening, naargelang van de ernst van de betrokken inbreuk, welke wordt beoordeeld door de bevoegde autoriteit van de lidstaat, op grond van criteria als de aard van de schade, de waarde ervan, de economische situatie van degene die de inbreuk pleegt en de omvang van de inbreuk of de herhaling ervan, ook de volgende activiteiten als ernstige inbreuken beschouwd:
> a) het niet indienen van een aangifte van aanlanding of verkoopdocument wanneer de vangst in de haven van een derde land is aangeland, en
> b) het opvoeren van een motor tot boven het op het motorcertificaat vermelde maximaal continu vermogen;
> c) vangsten van soorten die vallen onder de aanlandingsverplichting bedoeld in artikel 15 van Verordening (EU) nr. 1380/2013, niet aan boord brengen en houden of niet aanlanden, tenzij dit aan boord brengen en houden en het aanlanden van deze vangsten in zou gaan tegen verplichtingen uit hoofde van de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid in visserijtakken of visserijzones waar die regels van toepassing zijn, of zouden vallen onder

vrijstellingen uit hoofde van die regels.
2. De lidstaten zien erop toe dat een natuurlijke persoon die een ernstige inbreuk heeft begaan, of een rechtspersoon die aansprakelijk wordt geacht voor een ernstige inbreuk, kan worden gestraft met doeltreffende, evenredige en afschrikkende administratieve sancties, in overeenstemming met de in hoofdstuk IX van Verordening (EG) nr. 1005/2008 vastgestelde sancties en maatregelen.
3. Onverminderd artikel 44, lid 2, van Verordening (EG) nr. 1005/2008, leggen de lidstaten een sanctie op die voldoende afschrikkend is en, in voorkomend geval, berekend wordt op basis van de waarde van de visserijproducten die door het begaan van een ernstige inbreuk zijn verkregen.
4. Bij de vaststelling van de sanctie nemen de lidstaten ook de waarde van de schade aan de visbestanden en het mariene milieu in kwestie in aanmerking.
5. De lidstaten kunnen bovendien, of bij wijze van alternatief, doeltreffende, evenredige en afschrikkende strafrechtelijke sancties toepassen.
6. De in dit hoofdstuk bedoelde sancties kunnen vergezeld gaan van andere sancties of maatregelen, met name die welke zijn omschreven in artikel 45 van Verordening (EG) nr. 1005/2008."

De overwegingen nr. 38 en 39 van deze verordening luiden ter zake als volgt:

"(38) De onderdanen van de lidstaten moeten ervan worden weerhouden inbreuken op de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid te begaan. Aangezien de maatregelen die bij inbreuken op deze regels worden genomen, van lidstaat tot lidstaat sterk uiteenlopen, wat tot discriminatie en oneerlijke concurrentieregels voor de vissers leidt, en het ontbreken van evenredige, afschrikkende en doeltreffende sancties in bepaalde lidstaten de controles minder doeltreffend maakt, dienen er administratieve sancties, gecombineerd met een puntensysteem voor ernstige inbreuken, te worden ingevoerd om voor een echte afschrikking te zorgen.
(39) Dat nog steeds zeer veel ernstige inbreuken op de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid worden begaan in de communautaire wateren of door communautaire marktdeelnemers, is in belangrijke mate te wijten aan het niet-afschrikkende niveau van de in de nationale wetgeving vastgestelde sancties voor ernstige overtredingen van die regels. Deze tekortkoming wordt nog verergerd door het feit dat de hoogte van de sancties van lidstaat tot lidstaat sterk verschilt, wat voor marktdeelnemers met illegale bedoelingen een aansporing is om hun illegale activiteiten te verrichten in de wateren of op het grondgebied van de lidstaten waar de sancties het laagst zijn. Derhalve is het dienstig om naast het maximumniveau van de sancties voor ernstige inbreuken op de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid, dat is vastgelegd in artikel 44 van Verordening (EG) nr. 1005/2008, afschrikwekkende sancties in te voeren, waarbij rekening wordt gehouden met de aard van de schade, met de waarde van de visserijproducten die worden verkregen door het begaan van de ernstige inbreuk, met de

economische situatie van de dader van de inbreuk en met een eventuele recidive. Voorts moeten er maatregelen tot onmiddellijke tenuitvoerlegging en aanvullende maatregelen worden vastgesteld."

18. De voormelde verordeningen en bepalingen ervan werden gewijzigd door de Verordening (EU) 2023/2842 van het Europees Parlement en de Raad van 22 november 2023 'tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1224/2009 van de Raad, en tot wijziging van Verordeningen (EG) nr. 1967/2006 en (EG) nr. 1005/2008 van de Raad en Verordeningen (EU) 2016/1139, (EU) 2017/2403 en (EU) 2019/473 van het Europees Parlement en de Raad wat betreft visserijcontrole' (hierna: de Verordening (EU) nr. 2023/2842).

De relevante overwegingen van deze wijzigende verordening bepalen de *ratio legis* van deze wijzigingen:

"(130) Om de samenhang tussen de rechtsinstrumenten van de Unie met betrekking tot visserijcontrole te verzekeren, dienen de bepalingen inzake ernstige inbreuken, onmiddellijke handhavingsmaatregelen, sancties en begeleidende sancties van Verordening (EG) nr. 1005/2008 te worden geschrapt en indien nodig te worden verplaatst naar Verordening (EG) nr. 1224/2009, dat het belangrijkste rechtsinstrument op het gebied van visserijcontrole is. In Verordening (EG) nr. 1005/2008 dient consequent te worden verwezen naar de bepalingen inzake ernstige inbreuken, onmiddellijke handhavingsmaatregelen, sancties en begeleidende sancties in Verordening (EG) nr. 1224/2009.
(131) Verordening (EG) nr. 1005/2008 moet bijgevolg dienovereenkomstig worden gewijzigd."

Overeenkomstig artikel 7 van de Verordening (EU) 2023/2842 zijn de navolgende wijzigingen van toepassing met ingang van 10 januari 2026, zodat op het ogenblik van het sluiten van het debat de relevante bepalingen van respectievelijk de Verordening (EG) 1005/2008 en Verordening (EG) 1224/2009 luiden:

a) Verordening 1005/2008:

"HOOFDSTUK I ALGEMENE BEPALINGEN
Artikel 1 Onderwerp en werkingssfeer
1. Bij deze verordening wordt een systeem van de Unie vastgesteld om

illegale, ongemelde en ongereglementeerde visserij (IOO-visserij) te voorkomen, tegen te gaan en te beëindigen.
2. Voor de toepassing van lid 1 neemt elke lidstaat overeenkomstig het Unierecht passende maatregelen om de doeltreffendheid van dat systeem te waarborgen. Elke lidstaat stelt voldoende middelen beschikbaar aan zijn bevoegde autoriteiten om deze in staat te stellen hun taken zoals vastgesteld bij deze verordening te verrichten.
3. Het in lid 1 vastgestelde systeem geldt voor alle IOO-visserij en daarmee verbonden activiteiten die worden verricht op het grondgebied van de lidstaten waarop het Verdrag van toepassing is, in de wateren van de Unie, in de zeewateren onder de soevereiniteit of de jurisdictie van derde landen en in volle zee. IOO-visserij in de maritieme wateren van de in bijlage II bij het Verdrag vermelde landen en gebieden overzee dienen te worden behandeld als IOO-visserij in de maritieme wateren van derde landen.
Artikel 3 Vissersvaartuigen die IOO-visserij bedrijven
Van een vissersvaartuig wordt aangenomen dat het IOO-visserij heeft bedreven indien het, in strijd met de instandhoudings- en beheersmaatregelen die gelden in het betrokken visserijgebied, een of meer activiteiten heeft verricht die:
a) zijn genoemd in artikel 90, lid 2, punten a) tot en met m), van Verordening (EG) nr. 1224/2009, of
b) worden beschouwd als ernstige inbreuken op grond van artikel 90, lid 3, punten a) tot en met f), h), i), j), l) en n), van Verordening (EG) nr. 1224/2009.
Artikel 42 Ernstige inbreuken
Voor de toepassing van deze verordening wordt onder "ernstige inbreuk" verstaan: alle inbreuken waarop deze verordening van toepassing is en die worden genoemd in artikel 90, lid 2, van Verordening (EG) nr. 1224/2009 of die als een ernstige inbreuk worden beschouwd uit hoofde van artikel 90, lid 3, van diezelfde verordening.
[…]
Artikel 43 Maatregelen en sancties
In geval van ernstige inbreuken passen de lidstaten maatregelen en sancties toe overeenkomstig titel VIII van Verordening (EG) nr. 1224/2009."

b) Verordening 1224/2009:

"TITEL VIII HANDHAVING
Artikel 89 Maatregelen en sancties ter waarborging van naleving
1. De lidstaten stellen, in overeenstemming met hun nationale recht en de bepalingen van deze verordening, voorschriften vast inzake maatregelen en sancties ten aanzien van de natuurlijke persoon die inbreuk maakt op de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid of ten aanzien van een rechtspersoon die aansprakelijk wordt geacht voor een dergelijke inbreuk. De lidstaten:
a) stellen systematisch een procedure in overeenkomstig artikel 85;
b) nemen systematisch passende maatregelen wanneer een inbreuk wordt vastgesteld, en

c) passen op grond van deze titel systematisch sancties toe ten aanzien van de natuurlijke persoon die inbreuk maakt op de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid of ten aanzien van rechtspersonen die aansprakelijk worden geacht voor een dergelijke inbreuk.
2. De bevoegde autoriteiten van de lidstaat die rechtsmacht heeft in geval van een inbreuk, stellen de vlaggenlidstaat, de lidstaat waarvan de dader onderdaan is, of een andere lidstaat die betrokken is bij de administratieve of strafrechtelijke procedures, onverwijld en in overeenstemming met hun nationale recht in kennis van zulke procedures of andere maatregelen die uit hoofde van deze titel zijn genomen.
[…].
Artikel 89 bis Sancties
1. De lidstaten zien erop toe dat doeltreffende, evenredige en afschrikkende administratieve sancties worden opgelegd aan een natuurlijke persoon die inbreuk heeft gepleegd op de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid, of een rechtspersoon die aansprakelijk wordt geacht voor een dergelijke inbreuk. De lidstaten kunnen daarnaast, of bij wijze van alternatief, voorzien in doeltreffende, evenredige en afschrikkende strafrechtelijke sancties.
2. De lidstaten zien erop toe dat het totale niveau van de sancties en de begeleidende sancties die in overeenstemming met deze verordening en de bepalingen ter zake van het nationale recht worden toegepast, evenredig is aan de ernst van de inbreuken en dermate streng is dat verdere inbreuken daadwerkelijk worden ontmoedigd en de verantwoordelijken het economisch voordeel dat aan de inbreuk te danken is of van de inbreuk werd verwacht, kwijtraken, onverminderd het legitieme recht hun beroep uit te oefenen. Daartoe moet rekening worden gehouden met de uit hoofde van artikel 91 genomen onmiddellijke handhavingsmaatregelen.
3. Bij de vaststelling van deze sancties houden de lidstaten in het bijzonder rekening met de ernst, aard en omvang van de inbreuk, met inbegrip van het nadeel of het niveau van de schade voor de visbestanden en het mariene milieu in kwestie, de duur of herhaling ervan, en de som van de gelijktijdige inbreuken. De lidstaten kunnen ook rekening houden met de economische situatie van de dader om ervoor te zorgen dat deze sancties afschrikkend werken.
4. De lidstaten kunnen een systeem toepassen waarbij de financiële sanctie in verhouding staat tot de omzet van de rechtspersoon of het economisch voordeel dat aan de inbreuk te danken is of van de inbreuk werd verwacht.
Artikel 90. Ernstige inbreuken
1. Voor de toepassing van deze verordening wordt onder “ernstige inbreuk” verstaan een inbreuk die in lid 2 wordt vermeld of op grond van lid 3 als ernstig wordt beschouwd.
2. Elk van de volgende activiteiten vormt een ernstige inbreuk:
a) […]
i) het verrichten van visserijactiviteiten die in strijd zijn met de regels die van toepassing zijn in een voor de visserij beperkt gebied;
k) het verrichten van visserijactiviteiten met betrekking tot soorten waarvoor vangstbeperkingen gelden en waarvoor de marktdeelnemer geen quotum heeft of geen toegang heeft tot het quotum van de vlaggenlidstaat, soorten

> waarvoor het quotum is opgebruikt, of soorten waarvoor een visserijmoratorium of een tijdelijk verbod geldt of waarvoor het seizoen is gesloten, met uitzondering van incidentele vangsten, tenzij de activiteit een ernstige inbreuk is uit hoofde van punt j);
> […]
> 3. De volgende activiteiten vormen een ernstige inbreuk indien de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat vaststelt dat aan ten minste één van de in bijlage IV vastgestelde criteria is voldaan
> […]."

19. Gelet op de hervormingsbevoegdheid van de Raad van State dient hij rekening te houden met het beginsel van de niet-terugwerkende kracht van de sanctie, zodat geen zwaardere sanctie kan worden opgelegd dan die welke gold op het ogenblik van het plegen van de inbreuk. Indien evenwel op het ogenblik van het sluiten van het debat een mildere sanctieregeling in werking is getreden, dient deze met toepassing van het beginsel van de terugwerkende kracht van de mildere sanctieregeling te worden toegepast.

Uit een vergelijking van beide verordeningen, zowel gelezen in de versie van toepassing op het ogenblik van het plegen van de inbreuk, als in de versie van toepassing op het ogenblik van het sluiten van het debat, blijkt dat het verder vissen na volledige benuttiging van het *quotum,* het bedrijven van een verboden IOO-visserij betreft en dat dit als een ernstige inbreuk wordt beschouwd. De ten laste gelegde inbreuk en de daarop geënte bijzondere bestuurlijke verbeurdverklaring als "begeleidende sanctie," alsook de modaliteiten ervan, zijn inhoudelijk ongewijzigd gebleven tot op het ogenblik van de sluiting van het debat.

20. Uit het hiervoor aangehaalde EU-handhavingskader volgt dat de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid dienen te worden nageleefd met het oog op de duurzame exploitatie van de levende aquatische hulpbronnen (cfr. HvJ 11 februari 2021, nr. C/77/20, ECLI:EU:C:2021:112, punt 27), waarbij de verplichting voor de lidstaten om erop toe te zien dat de overtredingen van de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid doeltreffend, evenredig en afschrikkend worden bestraft, van "levensbelang" is (zie in die zin HvJ 11 februari 2021, nr. C/77/20, ECLI:EU:C:2021:112, punt 29 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Voorts wordt gepreciseerd dat het totale niveau van de sancties en de begeleidende

sancties zo wordt berekend, dat wordt zeker gesteld dat de verantwoordelijke personen de economische voordelen die zij door hun inbreuk hebben genoten, daadwerkelijk kwijtraken, onverminderd het legitieme recht hun beroep uit te oefenen.

21. De in het hiervoor aangehaalde artikel 66 van het decreet van 28 juni 2013 voorziene bestuurlijke verbeurdverklaring heeft betrekking op het voorwerp van de inbreuk, namelijk te dezen "de in beslag genomen visserijproducten." Zij is, anders dan de exclusieve bestuurlijke geldboete, uitsluitend een bijkomende vermogensstraf. Zij impliceert een definitief bezitsverlies van de verbeurdverklaarde visserijproducten. Zij gaat uit van de gedachte dat de wederrechtelijke gedraging (op civielrechtelijk vlak) niet mag worden beloond, wat bevestiging vindt in het hiervoor nader onderzochte handhavingskader inzake het Europees Gemeenschappelijk Visserijbeleid.

De bestuurlijke (bijzondere) verbeurdverklaring veronderstelt het bestaan van een bewezen verklaarde inbreuk en kent op zich geen zelfstandig bestaan. Hoewel het verantwoord is dat aan de dader van de bestuurlijke inbreuk een mildere exclusieve bestuurlijke sanctie wordt opgelegd wanneer zoals te dezen, de Raad van State als bestuursrechter, ertoe wordt gebracht een schending van de redelijke termijn te verdisconteren in de op te leggen exclusieve bestuurlijke geldboete, volgt hieruit niet noodzakelijk dat de dader het voordeel uit de door hem gepleegde bestuurlijke inbreuk mag behouden en dus het eerder in beslag genomen bedrag moet worden teruggegeven. In de mate dat de verzoekende partijen het anders zien, falen zij naar recht. Niets belet dus dat de Raad van State, wegens schending van de redelijke termijn, bij het opleggen van een bestuurlijke nulboete - die een schuldigverklaring veronderstelt - , alsnog de bestuurlijke verbeurdverklaring kan bevelen van de inbeslaggenomen visserijproducten, dit ten einde te verhinderen dat de veroordeelde overtreder het voordeel van de begane inbreuk zou kunnen behouden. Het middel is, in die mate, ongegrond.

De op te leggen bestuurlijke verbeurdverklaring kan evenwel, in bepaalde gevallen, dermate afbreuk doen aan de financiële toestand van de persoon

aan wie ze is opgelegd dat die persoon aan een onredelijke zware (bestuurlijke) straf zou worden onderworpen, waardoor die bestuurlijke verbeurdverklaring een schending met zich meebrengt van het eigendomsrecht. Dit is geschonden wanneer er een manifest onevenwicht bestaat tussen, enerzijds, de omvang van de gevolgen van de verbeurdverklaring voor de financiële toestand van de persoon aan wie ze is opgelegd, en, anderzijds, de gepleegde inbreuk en de doelstellingen die met de bestuurlijke verbeurdverklaring worden beoogd, tevens rekening houdend met het *supra*, punten 16-18 vermelde bijzondere en ontradende karakter van de betrokken inbreuk waarop de bestuurlijke verbeurdverklaring is geënt.

22. In de bestreden beslissing is gesteld dat de verzoekende partijen, met het betrokken vissersvaartuig, in de periode van 1 januari 2014 tot en met 30 juni 2024 in de ICES-gebieden VIIf,g 13.200 kg tong mochten vissen en dat uit de geregistreerde vangstgegevens blijkt dat 21.011 kg tong werd opgevist in die periode en in die ICES-gebieden, hetgeen – zoals de bestreden beslissing stelt – een overschrijding van 7.811 kg tong, ofwel een overbenuttiging van 159,2 % betreft. Het niet-naleven van de vangstbeperkingen, vermeld in artikel 16 van het ministerieel besluit van 20 december 2023 is een “ernstige inbreuk” binnen het EU-handhavingskader.

De betrokken visvangst en de daaruit voortvloeiende overbenuttiging werden gerealiseerd door het plegen van de voormelde ernstige inbreuk. Gelet op de aard van die inbreuk en op de doelstelling van de regelgeving inzake IOO-visserij om te verzekeren dat de verantwoordelijke personen de uit de inbreuk verkregen economische voordelen daadwerkelijk verliezen, dient de verbeurdverklaring te worden uitgesproken van de sommen die de verkoop van de boven het toegelaten *quotum* gevangen hoeveelheid tong heeft opgebracht. Die sommen vormen immers het rechtstreeks uit de inbreuk verkregen vermogensvoordeel.

Uit de niet-betwiste gegevens van de zaak blijkt dat de openbare veiling van de inbeslaggenomen visserijproducten, met name 2.134 kg tong (SOL), een netto-opbrengst van 35.131,71 euro heeft gegenereerd (zie *supra*, punt 3.2).

Dit bedrag vertegenwoordigt het economische voordeel dat overeenstemt met de opbrengst van de volledige hoeveelheid boven het toegelaten *quotum* gevangen tong en dient volledig integraal verbeurd te worden verklaard.

De bestreden beslissing voorziet in een vermindering van dat bedrag met 6.700,38 euro, overeenstemmend met 407 kg tong, op grond van de overweging dat het daarmee corresponderende economische voordeel reeds werd ontnomen door de beslissing van 22 juli 2024 betreffende de quotumvermindering voor de eerste helft van 2025 (*supra*, punt 3.8). Die beslissing werd evenwel voor het sluiten van het debat in de voorliggende zaak, vernietigd door de Raad van State (*supra*, punt 3.4). Bovendien is ter terechtzitting bevestigd dat geen nieuwe beslissing ter zake werd genomen. Bijgevolg bestaat er geen grond meer om bij de bepaling van het bedrag van de verbeurd te verklaren vermogensvoordelen rekening te houden met de gevolgen van die vernietigde beslissing.

Onder die omstandigheden dient de verbeurdverklaring betrekking te hebben op de volledige netto-opbrengst van 35.131,71 euro, zijnde het economische voordeel dat rechtstreeks uit de betrokken ernstige inbreuk is voortgevloeid.

23. De in het middel aangevoerde omstandigheden die strekken tot het bekomen van een mildering van de verbeurdverklaring dan wel tot het achterwege laten ervan, zijn niet van aard afbreuk te doen aan de noodzaak om de voormelde vermogensvoordelen integraal verbeurd te verklaren.

In de mate dat de verzoekende partijen zich beroepen op de “hiervoor weergegeven concrete en verzachtende omstandigheden”, betreffen deze, behoudens hetgeen hierna wordt besproken, de bepaling van de strafmaat van de opgelegde exclusieve bestuurlijke geldboete en niet (de omvang van) de bestuurlijke verbeurdverklaring. Zij zijn derhalve niet relevant voor de vaststelling van het bedrag van de verbeurd te verklaren vermogensvoordelen.

De verzoekende partijen voeren aan dat “een bijkomende verbeurdverklaring voor een bedrag van 28.431,33 euro een enorme aderlating zou betekenen voor de bedrijfsresultaten van de tweede verzoekende partij”, die volgens hen opereert in een sector die zich reeds in moeilijk vaarwater bevindt. Volgens hen bestaat er dan ook geen noodzaak om de tweede verzoekende partij door middel van een bijkomende verbeurdverklaring verder economisch te treffen. Ter adstructie van dit betoog legt de tweede verzoekende partij haar aangifte in de vennootschapsbelasting voor het aanslagjaar 2025 over. Het betreft de aangifte bedoeld in artikel 307 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (hierna: WIB 92). Een dergelijke aangifte vormt evenwel slechts een eenzijdige verklaring van de belastingplichtige met betrekking tot het inkomstenjaar 2024. Dit ene, eenzijdig fiscale stuk verschaft op zich geen voldoende inzicht in de actuele vermogens- en liquiditeitspositie van de tweede verzoekende partij, noch gaat het gepaard met enige concrete toelichting omtrent haar huidige financiële toestand. Zo worden bijvoorbeeld geen recente jaarrekeningen, tussentijdse financiële staten, liquiditeitsprognoses of andere objectieve gegevens overgelegd die toelaten haar actuele financiële draagkracht te beoordelen. Aldus stelt de tweede verzoekende partij de Raad van State niet in staat om, op basis van specifiek op haar individuele situatie toegespitste gegevens, te verifiëren of de op te leggen verbeurdverklaring dermate afbreuk doet aan haar financiële toestand dat zij daardoor aan een onredelijk zware (financiële) bijkomende straf zou worden onderworpen. Er blijkt derhalve geen reden om de omvang van de verbeurdverklaring te beperken wegens de weerslag ervan op de financiële toestand van de tweede verzoekende partij.

Het argument tot slot dat de bestuurlijke verbeurdverklaring een facultatief karakter heeft, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen en belet niet dat, om de voormelde redenen, de verbeurdverklaring wordt opgelegd om te verzekeren dat bij IOO-visserij, zoals dat in hoofde van de verzoekende partijen is bewezen, de verantwoordelijke personen de uit de inbreuk verkregen economische voordelen daadwerkelijk verliezen.

24. Uit wat voorafgaat volgt dat de op te leggen bestuurlijke verbeurdverklaring, zoals die hierna wordt opgelegd, een evenredige afweging

inhoudt tussen enerzijds de omvang en de gevolgen van de verbeurdverklaring voor de verzoekende partijen en anderzijds de gepleegde inbreuk en de doelstellingen die met de verbeurdverklaring worden beoogd, tevens rekening houdend met het uit de regelgeving blijkende bijzondere en ontradende karakter van deze begeleidende sanctie.

25. Aangezien de exclusieve bestuurlijke geldboete nul euro bedraagt, en er geen teruggave is, is er geen reden tot verrekening in de zin van artikel 63 van het decreet van 28 juni 2013. Er is dan ook geen reden om in te gaan op het door de verzoekende partijen in ondergeschikt verband ingediende verzoek tot verrekening.

VI. Conclusie – hervorming van de bestreden beslissing

26. De bestreden beslissing wordt hervormd, zoals hierna nader bepaald in het beschikkend gedeelte.

VII. Kosten

Standpunt van de partijen

27. De verzoekende partijen vorderen de verwerende partij te veroordelen tot de kosten, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding begroot op 770 euro. De verwerende partij vraagt van haar kant dat de verzoekende partijen tot de kosten en tot een rechtsplegingsvergoeding van 840 euro worden veroordeeld.

Beoordeling

28. Luidens artikel 7 van het te dezen toepasselijke koninklijk besluit van 25 april 2014, zijn de artikelen 62 tot 69 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948' tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de algemene

procedureregeling) van toepassing op de rechtspleging geregeld bij het eerstgenoemde besluit.

Artikel 66 van de algemene procedureregeling bepaalt de kosten. Het luidt:

> "Art. 66. De kosten omvatten:
> 1° de in artikel 70 bedoelde rechten;
> 2° de honoraria en verschotten van de deskundigen;
> 3° het getuigengeld;
> 4° de verblijf- en de reiskosten veroorzaakt door onderzoeksdaden.
> 5° de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 67
> 6°de bijdrage bedoeld in artikel 4, § 4, van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand."

Het artikel 70 waarnaar artikel 66, 1°, verwijst, bepaalt evenwel geen recht verbonden aan een verzoekschrift tot hervorming. Er is derhalve geen recht verschuldigd. Evenmin is de bijdrage bepaald in artikel 66, 6°, verschuldigd daar het verzoekschrift tot hervorming niet is opgenomen in artikel 4, § 4, van de wet van 19 maart 2017 'tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand'.

Hieruit volgt dat het voorliggende beroep geen aanleiding geeft tot de betaling van een rolrecht en de bijdrage.

29. Op het voorliggende beroep is wel de regeling toepasselijk inzake het toekennen van een rechtsplegingsvergoeding, vervat in artikel 67 van de algemene procedureregeling.

Te dezen zijn de verzoekende partijen de in het gelijkgestelde partij, aan wie de basisrechtsplegingsvergoeding wordt toegekend.

BESLISSING

1. De Raad van State hervormt de beslissing van het Departement Landbouw en Visserij van 8 juli 2025 waarbij aan de verzoekende partijen een exclusieve bestuurlijke geldboete is opgelegd, als volgt:

"Wegens de schending van artikel 16 van het ministerieel besluit van 20 december 2023 'houdende tijdelijke aanvullende maatregelen voor het jaar 2024 tot het behoud van de visbestanden in zee', wordt aan elk van de verzoekende partijen een exclusieve bestuurlijke geldboete opgelegd met toepassing van artikel 56, § 3, 1°, van het decreet van 28 juni 2013 'betreffende het landbouw- en visserijbeleid. De voormelde sanctie bestaat uit een exclusieve bestuurlijke geldboete van 0 euro (nul euro).

Het bedrag ter waarde van 35.131,71 euro, zijnde het netto-bedrag van de waarde van de in beslaggenomen en verkochte visserijproducten dat in de plaats is gekomen van de in beslag genomen visserijproducten, wordt bestuurlijk verbeurd verklaard. "

2. Het beroep wordt voor het overige verworpen.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot hervorming, begroot op een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partijen.

4. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partijen niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken op achtentwintig september tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

	kamervoorzitter,
,	staatsraad,
,	staatsraad,

bijgestaan door

,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**